

GONIEC KRAKOWSKI

Ceny zasadnicze ogłoszeń: Za wiersz o wysokości 1 mm i 22 mm szerokości (1 szpalta) po 36 groszy, „marginesowe” po złotych 3.— za 1 milimetr w jednej szpalcie (szerokość szpalty 45 milimetrów). Adres: „Goniec Krakowski, Kraków, Wielopole 1, tel. 22061.

Rek VI.

Nr. 203.

Kraków, czwartek 31 sierpnia 1944

Nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie przy dołączeniu porta zwrotnego. Prenumerata miesięczna 6— zł., z odnośnikiem do domu 6.50 zł. W Rzeszy z dopłatą porta 7.50 zł. W Gen. Gub. tylko prenumerata przez urzędy pocztowe. Konto czekowe: Warszawa 658.

Wysłannicy króla Michała już od kilku miesięcy prowadzili pertraktacje z aliantami.

Wydarzenia poprzedzające kapitulację Rumunii wobec Moskwy.

(tp) Sztokholm, 30 sierpnia. Dzienniki poranne w Sztokholmie podały we wtorek interesujące szczegóły na podstawie własnych sprawozdań, otrzymanych z Ankarą bądź to z Konstantynopola i Londynu na temat wypadków, jakie poprzedziły zdradę rumuńską.

Według własnego sprawozdania pisma „Svenska Dagbladet”, otrzymanego z Ankary

zmiana frontu w Rumunii wynika z pertraktacji, jakie miały miejsce już przed kilku miesiącami.

Wówczas udał się początkowo książę rumuński Stirbey, a później polityk rumuński Wiszeanu do Turcji, aby z polecenia opozycji rumuńskiej wyszukać w Ankarze, jakie byłyby możliwości zawarcia pokoju dla Rumunii.

Usiłowania te nie odniosły z początku żadnego rezultatu. Wynikło to z jednej strony z uporczywego przeciwstawienia się Antonescu, który nie chciał złać swego słowa danego Niemcom, a z drugiej strony w Rumunii panowała powszechna obawa przed zerwaniem z Niemcami tak długo, dopóki jeszcze wojska niemieckie znajdowały się na obszarze rumuńskim. Każda tego rodzaju próba musiała bowiem doprowadzić do potwórzności się tragedii włoskiej.

Istotną rolę grało ponadto antykomunistyczne nastawienie wielu polityków rumuńskich.

Na temat wydarzeń związanych z aresztowaniem marszałka Antonescu podaje — jak wynika z wiadomości podanej przez „Associated Press” ze Stambułu — podpułkownik angielski Gardone de Chastelaine szereg szczegółów. Informacje te oznajmione przez oficera brytyjskiego, który udał się teraz do Turcji samolotem króla Michała, wydrukowało pismo szwedzkie „Morgen Tidningen”.

Podpułkownik de Chastelaine przebywał już od lutego w Rumunii w tajnej misji,

przez którą dostał się tam drogą powietrzną. Później został internowany wraz z szeregiem innych oficerów brytyjskich.

W myśl wywodów podpułkownika angielskiego,

Antonescu usiłował podczas rozstrzygającej rozmowy przekonać króla Michała,

aby prowadzono dalej wojnę przeciwko bolszewikom. Król oświadczył na to, że wolał już od lutego pertraktować z aliantami. Skoro marszałek Antonescu podniósł przeciwko temu sprzeciw, król Michał wezwał straż pałacową. Następnie wczwano innych członków gabinetu na zamek i wszystkich aresztowano. Podpułkownik Gardone de Chastelaine został teraz wypuszczony na wolność wraz z innymi oficerami brytyjskimi.

Według wiadomości „Sunday Times”, przekazanej pismu „Svenska Dagbladet” przez jego korespondenta londyńskiego, król Michał, jak podaje b. poseł rumuński w Londynie, Tilea, miał po raz pierwszy możliwość zerwania z osią podczas odpadnięcia Włoch. Dowiadywał się on wówczas u aliantów zapomocą osobistego wysłannika, czy nie byłoby dla niego lepiej opuścić kraj wraz z kilku czołowymi politykami rumuńskimi.

Po nawiązaniu styczności przez wysłannika z pewnym mocarstwem aljantów i kilku emigrantami rumuńskimi król otrzymał radę, aby pozostał w Bukareszcie, by wkroczyć wtedy, kiedy nadejdzie odpowiednia pora.

Rozwój sytuacji posunięty został decydująco przez wizytę Benesza w Moskwie

W ciągu minionej zimy, gdyż Benesz na

wezwanie czołowych osobistości rumuńskich poruszył również problemy rumuńskie w Moskwie.

Niespodziewany zamach stanu w Rumunii nastąpił więc całkiem niespodziewanie dla rządów aljantów, gdyż obiecano im poinformować je zczasu, aby mogły poczynić odpowiednie przygotowania wojskowe.

Zdaniem korespondenta londyńskiego pisma „Dagens Nyheter”, czołowy wysłannik rumuński dla prowadzenia pertraktacji z aliantami znajduje się obecnie w Teheranie. Ma on stać do dyspozycji na wypadek, gdyby Sowiety zdecydowały się formalnie zawrzeć porozumienie z Rumunią, czego można oczekiwać w najbliższym czasie.

Fałszywe spekulacje króla Michała.

Budapeszt, 30 sierpnia. O warunkach pokojowych Unji Sowieckiej dla Rumunii, pisze dziennik „Uj Magyarasag”:

Najcieńszym warunkiem jest niewątpliwie dostarczenie przez Rumunię półtora miliona robotników i 100.000 sił fachowych. Biorąc pod uwagę ilość ludności rumuńskiej, jest to liczba ogromna, a można

łatwo przypuścić, iż jeszcze dalsze masy niewolników będą musiały udać się w drogę do Sowietów, o ile bolszewicy obsadzą całą Rumunię.

Przykład państw nadbałtyckich nie może pozostać żadnym wątpliwości nawet największym optymistom.

Król Michał i jego klika sądzili, że zawarą układ z Ameryką i Anglią, a oto okazało się — tak pisze dalej wspomniane pismo — z całą nieublaganą surowością, że o jakichś skargach nie mogło być mowy, lecz chodzi o bezwzględne niewolnicze posłuszeństwo wobec bolszewizmu.

Wkrótce nastąpi opublikowanie listy rządu narodowego.

Berlin, 30 sierpnia. O sytuacji w Rumunii zaznaczone w kołach politycznych stolicy Rzeszy, że należy się wkrótce liczyć z podaniem do wiadomości tych osobistości, które tworzą skład narodowego rządu rumuńskiego.

W związku z tem dowiadujemy się, że zwiększyła się liczba tych zagranicą działających rumuńskich misyj dyplomatycznych, które złożyły rządowi Rzeszy deklarację, utrzymania polityki wiernej sojuszu. W najbliższym czasie oczekiwano także określenia swego stanowiska przez poselstwo rumuńskie w Berlinie.

Rozbrojone przez bolszewików wojska rumuńskie wywozi się na wschód.

Berlin, 30 sierpnia. Wojska niemieckie w Rumunii stawiają żądania opór formacjom czołowym bolszewickim i formacjom zmotoryzowanym, które usiłowały pomiędzy Prutem a Seretem przeszkodzić ruchom niemieckim, zmierzającym w kierunku zachodnim.

Pozostające w tym rejonie formacje rumuńskie nie biorą udziału w tych walkach. Formacje te rozbrajane są w dalszym ciągu przez bolszewików, którzy odtransportowują je w kierunku wschodnim. Wszelkie pojazdy bolszewickie załadowuje się żołnierzami formacji rumuńskich, resztę zaś tych formacji pędzi się pieszo na teren sowiecki. Natomiast uderzenie pewnej bolszewickiej armii pancernej, zmierzającej ponad Focșani w kierunku Buzau popierane było przez wojska rumuńskie, których używają bolszewicy przedewszyst-

kiem tam, gdzie bolszewickie czołówki pancernie i ich formacje zmotoryzowane natrafiają na silną obronę ze strony wojsk niemieckich. Tak więc pod Buzau wojska rumuńskie zostały do tego stopnia rozbite przez formacje piechoty niemieckiej, że pomimo rygorystycznych zabiegów bolszewickich nie zdołano ich już pobudzić do dalszej walki.

Według zeznań dezertorów, te oddziały rumuńskie również rozbrojono i odtransportowano. W czasie walk w tym rejonie bolszewicy ponieśli również bardzo ciężkie straty.

Po dokonaniu tej akcji wojska niemieckie odsadziły się nocą w kierunku południowo-zachodnim i wycofały się z miasta Buzau, które w trzech czwartych częściach leży w gruzach i ogarnięte jest pożarami.

Angielski publicysta o tragedji Warszawy.

Sztokholm, 30 sierpnia. Znany polityczny publicysta i członek Izby Gmin Vernon Bartlett zajmuje się w dzienniku „News Chronicle” z wstępującym aktualnym zagadnieniem polemik, pisząc m. in.:

W Warszawie powstała obecnie dla Polaków sytuacja, która wywoła cięższe skutki, aniżeli zabicie kilku tysięcy polskich patriotów. Wielka Brytania i Stany Zjednoczone miały się niedawno zwrócić z prośbą do Moskwy, aby rozwinąć dalej komunikację lotniczą między Włochami i Rosją Sowiecką, celem dania Warszawie możliwości korzystania z pomocy. Prośba ta jednak została przez Moskwę odrzucona. Bolszewicy sami mieli przez radio obiecać pomoc, jednakże ta obietnica pomocy połączona była z groźbą postawienia przywódców powstania przed sąd wojenny. Vernon Bartlett ciągnie dalej:

„Polacy w Londynie ponoszą bezwzględnie ciężką odpowiedzialność, gdyż pozostawili „generałowi Bórowi” swobodę wyboru terminu do rozpoczęcia powstania. Powstanie to zatem rozpoczęło bez porozumienia się z rządem brytyjskim, Stanów Zjednoczonych i Sowietów”.

Dosłownie pisze on dalej: „To jednostronne postanowienie było więc, aniżeli szaleństwem. Niektórzy członkowie londyńskich kół polskich mieli niewątpliwie nadzieję, że ich zwolennicy oswojona Warszawa. Inni spodziewali się, że

ten dowód siły wzmożni stos pacierzowy premiera Mikołajczyka, który w owym czasie był w drodze do Moskwy. Sowiety widocznie zapomnieli o swych poprzednich częstych apelach do Polaków, aby rozpoczęli powstanie”.

Vernon Bartlett podkreśla dalej, nie licząc tych różnic poglądów, że należy wysnuć cały szereg niepomysłnych dla aljantów rezultatów, a mianowicie:

- 1) Zbito tysiące Polaków.
- 2) Pogłębił się w niewiadomej jeszcze mierze nieufność do Unji Sowieckiej. Premier brytyjski zrobił też uwagę, że nie może o polskiej rewolucji nie przeczytać, aby prztem nie odczuwać pragnienia dania pomocy ludziom, którzy zorganizowali ten opór. Stosunki między trzema wielkimi aljantami doszły więc wskutek wydarzeń w Polsce — jak stwierdza w końcu Bartlett — do nadzwyczajnego napięcia w chwili, w której współpraca więcej jest pożądana, aniżeli kiedykolwiek przedtem.

Cięzka sytuacja żywnościowa Marsylii.

Sztokholm, 30 sierpnia. Jak donosi agencja Reutersa, sytuacja żywnościowa w Marsylii jest trudna. Obecne zapasy zboża umożliwiają przydział po 150 gramów chleba na głowę dla ludności Rivier.

Sprawa rumuńska.

Kiedy obiegła świat wiadomość o przewrocie w Rumunii i w związku z tem wieść o rezygnacji jej z dalszej walki z Sowietami, obserwatorowi politycznemu narzucały się pełne powagi myśli o przyszłym losie tego kraju.

Kto uważnie śledził sytuację Rumunii, stwierdzić musiał, że wojna ciąży silnie na niej. Przecież Rumunia to nie kraj o takim potencjale, co Niemcy, Sowiety, Anglia lub USA! Każdy dalszy miesiąc, który Rumunia kontynuowała wojnę, zmuszał kraj do progresywniejszego wysiłania się. Wobec tego nie było nic dziwnego, że kraj pragnął końca tego wykraczającego ponad jego siły zmagania. I każdy, kto współczuł z Rumunią, życzył jej, by pomyślnie zakończyła tę wojnę.

Czy Rumunia nie zasłużyła sobie na szacunek i sympatię? Uważamy, że w całej pełni tego słowa znaczenia. Przecież była to najdłuższa w jej historii wojna, jaką prowadziła. Przystąpiła do niej i kontynuowała ją w najżywniejszym interesie krajowym i państwowym. Celu tego nie może zaprzeczyć najgorętszy nawet zwolennik obozu aljantów.

Na szacunek i podziw zasługuje również i armia rumuńska.

Rumunia, aczkolwiek była sprzymierzeńcem Niemiec i prowadząc razem z nimi wojnę przeciw Sowietom, nie rzuciła się lekkomyślnie w wichurę wojenną, nie stała się wasalem Niemiec, nie poświęciła swojego własnego interesu krajowego i państwowego Niemcom. Rumunia prowadziła wojnę we własnej obronie. Przypisać to nakazuje obiektywizm.

Kiedy doszło do rozprawy z bolszewizmem, Rumunia nie mogła zajmować stanowiska biernego. Położenie kraju poproszu wymagało bezkompromisowego zaangażowania się. Stąd też każdy sympatyk Rumunii odczuwał tragizm powstający dla tego kraju z chwilą, kiedy wojska rumuńskie razem z niemieckimi wycofywały się z Transylwanii i pozostawiać cenne te tereny bolszewikom. Tem samem poszły na marne wszystkie wysiłki rumuńskie podjęte w kierunku oswobodzenia ziem, tak silnie związanych z Rumunią.

Pozatem kraj stanął ponownie w obliczu groźnego niebezpieczeństwa, które z bronią w ręku odsunął już na znaczną odległość. I jest też całkiem zrozumiałe, jeżeli w obliczu takiej wytworzonej się sytuacji ten i owo Rumun zaczął zastanawiać się nad kwestją odwołania się do widoków dalszego kontynuowania walki. Nie reż dziwno, że rozmyślenia doprowadzały do wniosku, iż rozchodzi się tu już tylko o walkę bez sensu. Ale czy z ponurych tych rozmyślań należało przystąpić już do tak w następstwach nieobliczonego czynu, jakim jest złożenie broni i zaniechanie dalszej obrony?

Choćby warunki kapitulacji jeszcze nie były znane, pytanie miało już swą wymowną odpowiedź. Rumuni powinni sobie zdać sprawę, że rezygnując z obrony kraju zgóry grozi to zagładą. Rumunia od strony Sowietów nie mogła liczyć na jakiegokolwiek względy. Rumunia nie miała żadnego innego wyjścia, jak tylko walczyć do ostatniego. Tylko taka walka mogła jeszcze dawać szansę na przyszłość. Obecnie sowiecki program kapitulacji rozwiał wszelkie złudzenia.

Inicjatorom kapitulacji — to jest królowi i jego poplecznikom — przyswiecała przeważnie intencja zapewnić krajowi primo pokój, secundo niezawisły byt państwowy, aczkolwiek w ramach bardzo zwężonych granic geograficznych. Intencje te — o ile one istniały — w postaci sowieckiego programu kapitulacyjnego doznały sromotnego ejosu. Przecież złożenie broni rumuńskich sił zbrojnych i oddanie jej sowieckiemu dowództwu oznacza całkowite wydatanie się przeciwników.

Pozatem postanowienie odnoszące się do oddania Sowietom baz lądowych, morskich i powietrznych jest równoznaczne z sowiecką okupacją Rumunii. A czy pod tą sowiecką okupacją kraj żyć może w ramach swego własnego ustroju?

Również i na to pytanie nie ma pozytywnej odpowiedzi. Dowodu na to dostarcza paragraf 12 programu kapitulacyjnego przewidujący obowiązek rządu rumuńskiego w sprawie wyborów, mający na celu zdecydowanie o przyszłej formie rządu. Czy wobec okupacji wojsk sowieckich rząd rumuński będzie mógł sobie pozwolić na przeprowadzenie wyborów według swego widzimierz? Nie! Postanowienia programu kapitulacyjnego o charakterze politycznym nie mają innego znaczenia, jak tylko zapewnienia sobie podstaw do sowieckizacji kraju. Ale może ktoś powie, że

przecież przez rezygnację z dalszej walki, Rumunja otrzyma pokój.

Rozpatrzymy, jak pod tym względem rzeczywistość się przedstawia. Jako punkt wyjściowy należy wziąć fakt, że w kraju znajdują się znaczne kontyngenty wojsk niemieckich. Ich nietylko, że kapitulacja rządu rumuńskiego nie obowiązuje, ale z podwójną energią toczą one walkę. Wiele kraj nadal pozostał i pozostanie terenem wojennym. Przez kapitulację kraju nie oszczędzono więc działań bojowych. W Rumunji powtarza się pod tym względem ta sama sytuacja, co we Włoszech. Włochy prawie przez kapitulację stały się w całej pełni terenem wojennym. Zamiast zapewnić krajowi pokój, kapitulanci wtrącili go w groźniejszą zawieruchę wojenną, niż poprzednio przeżywał.

Decyzje rumuńskich kapitulantów pod żadnym względem nie są zrozumiałe. Następcą, jakie one pociągają za sobą, oznaczają, że jeżeli nie popełnią oni świadomej zdrady wobec kraju i narodu, to w każdym razie uczynili nie do naprawienia już fatalny błąd polityczny. Obciążyli się wobec sumienia narodowego tem bardziej, gdyż dysponowali wymownym doświadczeniem włoskim. Król Michał i jego doradcy naprawdę bardzo źle przysłużyli się swemu krajowi i narodowi.

Na zakończenie rozmyślań nad sprawą rumuńską jeszcze parę słów do zachowania się Anglii i USA.

Niewątpliwie król Michał i jego doradcy ulegli jakimś podstępom z tej strony. Zostali jednak wyprowadzeni w pole, bowiem Sowiety wykorzystują sytuację w całej pełni. Gdzie jest interwencja Londynu i Waszyngtonu na korzyść Rumunji? Sowiety robią z Rumunją co im się podobą, a Londyn i Waszyngton ani palcem nie ruszają.

W obliczu tej rzeczywistości sprawa rumuńska dostarcza jeszcze jednego dalszego dowodu na niemożność lub obojętność obozu anglo-saskiego wobec ingerencji Sowieców w sprawy wschodnio-europejskie.

Głosy fińskie na temat Rumunji.

Helsinki, 30 sierpnia. W artykule pt. „Ajan Suunta” komentowane są opublikowane warunki sowieckie wobec Rumunji.

Dziennik pisze, że Rumunja, przystając na te warunki, obrała daleko trudniejszą drogę dla swego narodu, aniżeli trzeba, by nią iść, prowadząc wojnę. W latach 1940/41 Finlandja przekonała się, że stan pokoju w Związkiem Sowieckim jest trudniejszy do zniesienia, aniżeli całkiem jasny stan wojenny, albowiem Kreml jeszcze nigdy nie dotrzymał układow.

„Ajan Suunta” zaznacza dosłownie: „Podczas gdy kwestia odszkodowania wojennego dla Unji Sowieckiej ma być ustalona dopiero w późniejszym czasie, to pomimo tego zażądano półtora miliona Rumunów, celem rzekomego natychmiastowego podjęcia robót przy odbudowie w Związkiem Sowieckim. Nie jest to niczem innym, jak pierwszym krokiem do oddania w niewolę narodu rumuńskiego. Niewola ta obrabowuje kraj z niezbyt wielu rodzajów sił roboczych i tem samym uniemożliwia przysługę zdolności płatniczej.

Nie należy ani chwili wątpić, że Rumunję czeka ten sam los, jaki spotkał państwa bałtyckie w okresie panowania czerwonego teroru i jaki przypadłby w udziale każdemu narodowi, poddającemu się Związkowi Sowieckiemu.

Niemiecki protest w Waszyngtonie.

Berlin, 30 sierpnia. Ministerstwo spraw zagranicznych skierowało za pośrednictwem Szwajcarii do rządu północno-amerykańskiego ostrą notę protestacyjną. Brzmienie tej noty jest następujące:

„Rząd Rzeszy jest w posiadaniu urzędowego raportu b. komendanta twierdzy St. Malo, pułkownika Aulocka z 14 sierpnia bież. roku. Według tego raportu amerykańskie siły pancerne wszadły na aljańskie czołgi w czasie ataku niemieckich jeńców wojennych, aby w ten sposób utrudnić obronę zatakowanego niemieckim bazom. To nadużywanie niemieckich jeńców wojennych jest ciężkim naruszeniem obowiązującego prawa wojennego.

Rząd Rzeszy z całą stanowczością zastrzeżę się przeciwko temu. Żąda on, ażeby wypadki te zostały przez kompetentne władze wojskowe natychmiast zbadane i oczekuje, że północno-amerykański rząd udzieli swoim siłom zbrojnym ostrej nagany i poda wskazówki, celem przestrzeżenia istniejącego prawa międzynarodowego i przez wydanie odpowiednich zarządzeń uniemożliwi tego rodzaju naruszenia prawa międzynarodowego na przyszłość.

Trudności zaopatrzeniowe Turcji

Stambuł, 30 sierpnia. Według wiadomości ze Stambułu, trudności zaopatrzeniowe w tem mieście powiększają się z każdym dniem. Zakup wielkich ilości środków żywności przez ludność oraz przeszkody w komunikacji na morzu Czarnym powiększyły jeszcze te trudności.

Rząd turecki — jak słychać — bada możliwość złagodzenia surowych zarządzeń, zwłaszcza czy byłoby możliwym uruchomienie pewnej liczby okrętów do zaopatrzenia Stambułu w żywność.

W ramach walki przeciwko wzrostowi cen i celem dostarczenia artykułów farmaceutycznych rząd turecki nakazał dokonanie spisu wszystkich zapasów tych artykułów w całym kraju i ustalenia ich cen. Pomimo tego zarządzenia daje się zauważyć brak artykułów farmaceutycznych, a ich ceny w ciągu 20 dni wzrosły dwukrotnie.

Operacje wojenne na Zachodzie przesuwają się w kierunku północno-wschodniej Francji.

Ciężkie walki na terenie Rumunji.

Berlin, 30 sierpnia. Naczelna Komenda Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje z głównej kwatery Führaera w dniu 29 sierpnia:

Nad dolnym biegiem Sekwany przesunięto trzon naszych wojsk na północny brzeg rzeki. Napierającego nieprzyjaciela powstrzymano w ogniu obronnym. Wypadki przeciwników z ich przyczółka mostowego na północny zachód od Paryża zatrzymano. Nasze punkty oparcia w mieście uległy przeważnie nieprzyjacielskiej po wielodniowych ciężkich walkach.

Na wschód od Paryża przeciwnik na szerokim froncie zawrócił obecnie na północ, aby poprzez linię Chalons sur Marne—Chateau Thierry dokonać wypadu na naszą flankę południową. Nad Marną rozgorzały gwałtowne walki z nieprzyjacielskimi strażnikami przednimi.

Załoga Marsylii, stłoczona na wąskim terenie w porcie, stawia w dalszym ciągu dzielny opór nieprzyjacielowi.

W dolinie Rodanu wojska nasze zgodnie z rozkazem odsunęły się na północ.

Formacja ciężkich samolotów bojowych przeprowadziła nocy ubiegłej skoncentrowany atak na nieprzyjacielski punkt oparcia Melun na południowy wschód od Paryża.

W rejonie morskim na północ od Le Havre jednostki ubezpieczające po uporczywej potyczce z krążownikiem ubezpieczonym przez kontrtorpedowce i ścigacze zatopili 1 ścigacz nieprzyjacielski. Jeden wiansty statek przytem zatonął, a dwa inne odniosły uszkodzenia.

Specjalnymi środkami bojowymi marynarki wojennej zatopiono ponownie przed wybrzeżem Francji południowej jeden ścigacz nieprzyjacielski, wyposażony w artylerię i jeden statek strażniczy oraz pewną mniejszą jednostkę nierozpoznanego typu. Londyn i jego dzielnice zewnętrzne w

dalszym ciągu znajdują się pod ogniem broni „V-1”.

We Włoszech nieprzyjacieli przez cały dzień kontynuował swe silne ataki na odcinku wybrzeża adriatyckiego. W obfitych w straty walkach zdołał on jednak tylko nieznacznie zyskać na terenie.

W Rumunji formacje nasze w dalszym ciągu walczą z obydwu stron dolnego biegu Prutu z nieprzyjacielem, szturmującym ze wszystkich stron. Na południowy zachód od dolnego biegu Seretu miasto Buzau po uporczywej walce spadło w ręce bolszewików. Zniszczono przytem 27 czołgów nieprzyjacielskich. W południowej części wschodnich Karpat w nadgranicznym rejonie węgierskim są w toku gwałtowne walki wojsk niemieckich i węgierskich z posuwającymi się sowieckimi grupami bojowymi.

Na odcinku od Karpat Lesistych aż po zatokę Fińską doszło wczoraj do większych działań bojowych tylko na przyczółku mostowym Wisły na zachód od Baranowa, w rejonie na zachód od Ostrowa, na północny zachód od Modohn i w rejonie Dorpatu. Na odcinku tym rozbito ataki nieprzyjacielskie i w kilku punktach wyparto bolszewików w przeciwnym kierunku. Tylko sporadycznie udało im się nieznacznie zyskać na terenie.

Bombowce północno-amerykańskie zaatakowały kilka miejscowości w rejonie Wielkiego Wiednia oraz na Węgrzech. Wypadki nieprzyjacielskiego lotnictwa myśliwskiego kłowały się pozatem na rejon Niemiec zachodnich.

W nocy pojedyncze samoloty brytyjskie zrzucały bomby na miasta w Nadronji i w Westfalii.

Sily obrony przeciwlotniczej zestrzeliły 15 samolotów nieprzyjacielskich, w czem 13 czteromotorowych bombowców.

Walki we Francji pod znakiem ruchomej taktyki.

Berlin, 30 sierpnia. Na froncie zachodnim ciężkie zmagania nad Sekwaną i Marną toczy się dalej z wzrastającą zaciętością.

W rejonie ujścia Sekwany — jak dowiaduje się DNB — pierwsza armia kanadyjska atakowała przyczółek mostowy, położony na zachód od Rouen. Nacisk na tym odcinku był jednak słabszy niż w dniach poprzednich. Pomiedzy Rouen a Paryżem Kanadyjczycy i Anglicy próbują obecnie rozszerzyć swe przyczółki mostowe i uzyskać nowe miejsca przeprawy. Przy wszystkich tych akcjach wspierały ich silne formacje bombowców oraz skoncentrowany ogień artyleryjski. W zakreście Sekwany nieprzyjacieli atakował na wschód od Elbeuf z miejscowości Frenouse w kierunku wschodnim. Odparto go jednak i zdołał on uzyskać jedynie nieznaczny sukces terenowy.

Na południe od Les Andelys sily brytyjskie zdołały narazić tylko słabszymi siłami ponownie przekroczyć Sekwanę pod Notre Dame de Lisle. W tym rejonie oraz na północ od Vernon i na północ od Mantes aljanci dokonują również wypadów w kierunku północnym, nie uogac jednak uzyskać znaczących postępów na skutek przeciwności, wspieranych przez lotnictwo.

Punkt ciężkości operacji aljańskich spoczywał w rejonie na wschód od Paryża, nad Marną. Skupiając znaczne sily czołgów oraz silne formacje zmotoryzowanej piechoty, artylerji i bombowców, trzecia armia amerykańska atakowała na szerokim froncie na linii Meaux—Mirail w kierunku północnym dwoma silnymi klinami, dokonując wypadów na Las Villers-Cotterets oraz na drogę Soissons—Reims. Pomiedzy temi obu głównymi klinami części sił atakowały pod Catenau Thierry i na północny zachód stamtąd. Ciężkie walki toczą się wzdłuż Oureh i nad Vesle, na odcinku

Sytuacja na froncie wschodnim bez istotnych zmian.

Berlin, 30 sierpnia. W uzupełnieniu niemieckiego komunikatu wojennego z 29 sierpnia agencja „Telepress” podaje następujące szczegóły o walkach na froncie wschodnim.

Na południu frontu wschodniego, a mianowicie w południowej części Karpat wzmocnił się nacisk sowiecki. Operacje tu sily niemieckie przesunęły na przemyki karpacie. Próby bolszewików przełamania niemieckich stanowisk zaporowych przy użyciu strzelców spadochronowych spełzyły na niczym. Silniejsza grupa bojowa bolszewickich strzelców spadochronowych stłoczono i zniszczono.

Na reszcie Podkarpacia panowała przerwa w walkach aż do wielkiego łuku Wisły. Tutaj zarówno na froncie południowym, jak i na północnej flance tego rejonu włamania doszło do ciężkich i zmiennych walk, podczas gdy na środkowym odcinku niemieckie przeciwności uczyniły postępy mimo rozpaczliwej obrony bolszewików.

Pomiedzy Warszawą i Elajmstokiem po ciężkich walkach z poniedziałku bolszewicy nie powtórzyli swego wielkiego ataku. Byli oni raczej zmuszeni do dalekoidących

Fismes. W tem miejscu walki przesunęły się na obszary znane z pierwszej wojny światowej.

Drugi silny atak nastąpił w kierunku północno-wschodnim z okolicy Romilly. Na przedpolu utworzonych przez wojska niemieckie przyczółków mostowych pod Epernay i Vitry-le-Francois doszło do zaciętych, trwających jeszcze walk, w toku których zniszczono liczne czołgi aljańskie. Opierając się o te przyczółki mostowe, niemieckie formacje zaporowe oraz zmotoryzowane oddziały pancerne atakowały wojska aljańskie, wysuwające czujki w kierunku na Chalons sur Marne. Dalsze przeciwności toczą się również w rejonie górnego biegu Marny. Prowadzone są przeciwko formacjom czołgów amerykańskich, dokonujących wypadów na wschód od Troyes.

Tak samo jak nad Marną, również na obszarze południowo-francuskim toczy się w pełni wojna ruchoma. Z Grenoble aljanci wysunęli czołwki pancerne nad Izere i poprzez Alberville przebili się na północ przez obsadzone Alpy Sabaudzkie. Próby uderzenia z gór w kierunku zachodnim przy pomocy szybkich wypadów na flankę wojsk niemieckich, odsuwających się od przeciwnika w dolinie Rodanu, załamały się. W uporczywych walkach pancernych rozbito na południe i południowy wschód od Valence posuwające się do przodu aljańskie sily zwiadowcze.

W Bretanii Anglo-Amerykanie kontynuowali swój zakrojony na wielką skalę atak na Brest. Po poprzedzającym akcje gwałtownym bombardowaniu i ciężkim ostrzelaniu przystąpili oni do ataku na szerokim froncie formacjami piechoty i czołgów. W zaciętych zmiennych zmaganiach Niemcy udaremniili aljantom uzyskanie włamań. Straty strony atakującej i wspierających aliantów oddziałów de Gaulle'a są wysokie.

przegrupowań i z tego powodu jedynie na wąskim obszarze na północ od Bugy i po obu stronach Ostrowa przystąpili do kontynuowania operacji wypadowych, celem wtargnięcia silniejszymi klinami pancerne do planowych niemieckich ruchów odwrotowych. Niemieckie ubezpieczenia w ciężkich i zażartych walkach odrzuciły jednak wszędzie te próby, przyczem skutecznie wspierały je formacje bojowe niemieckiego lotnictwa.

Na pozostałych odcinkach frontowych w środkowym rejonie nie doszło do większych działań bojowych. Silne zachmurzenie utrudniało akcje obustronnych sił lotnictwa. Ogółem nad obszarami frontowymi niemieckie myśliwce i artylerja przeciwlotnicza straciły 10 maszyn sowieckich, w tem 6 samolotów wywiadowczych.

Na północnym skrzydle frontu wschodniego punkt ciężkości ataków sowieckich znajdował się w rejonie na północny zachód od Modohn, gdzie bolszewicy po gwałtownym ogniu huraganowym spodziewali się uzyskać świeżo uzupełnionymi formacjami upragnione przełamania. Odparto ich jednak wśród wysokich strat. Energiczne

wypadki na lewą flankę zmusiły bolszewików do odwrócenia ataków i osłabiły ich sily wypadowe. Kilka sowieckich czołwów wypadowych odcięto i zniszczono, nadto oczyszczono dwa małe włamania. Daleko wysunięty łuk frontu na północny wschód od Modohn bez przeszkody ze strony tylko ostrożnie postępujących bolszewików cofnięto o kilka kilometrów, aby skrócić front i uzyskać dodatkowe rezerwy.

W rejonie Dorpatu wojska niemieckie zdołały utrzymać i poprawić swoje stanowiska. Na północny zachód od tego miasta załamał się atak sowiecki po zaciętych utarczках leśnych w ogniu niemieckiej artylerji. Artylerja przeciwpancerna i środkami do walki wręcz zniszczono 11 czołgów sowieckich. Na północ od miasta niemiecka piechota i artylerja szturmowa przeszły do ataku i odrzuciły bolszewików ku południowi. Także na północny wschód od Dorpatu bolszewicy byli zmuszeni cofnąć swą linię frontową. Sowiecka próba przeprawy się w bagnistym rejonie ujścia pewnego strumienia udaremniiono.

Na zachód od Mitawy formacje niemieckie posunęły się w walkach dalej ku południowi.

Fiński komunikat wojenny.

Helsinki, 30 sierpnia. Fiński komunikat wojenny z wtorku dnia 29 sierpnia brzmi:

Na zachodnim i środkowym odcinku przemyku Karelskiego odparto w trzech punktach nieprzyjacielskie oddziały wypadowe. Pod Vuosalmi zatopiono ostrzeliwanym ciężką bronią 7 nieprzyjacielskich łodzi. Na północny wschód od jeziora Ładoga i w okolicy Ilomantsi na poszczególnych punktach ożywiona działalność ogniowa i oddziałów zwiadowczych.

Z pozostałych odcinków frontowych nie ma nic szczególnego do raportowania.

Zdobycie rynków światowych celem wojennym USA.

Helsinki, 30 sierpnia. Z przyłączeniem się Ameryki do obecnej wojny rozpętana została walka o rynki światowe, tak oświadcza dziennik „Kauppalehti”. — Tak stara Europa, jak również dziś podnosząca się Japonja miały być gruntownie zduszone, a o ile możliwości zupełnie wyłączone. Chodzi tu o usiłowania Ameryki opanowania bez reszty rynku światowego. W związku z tem los Anglii jest związany z europejskim kontynentem. Jedynym rywalem, który dziś przeciwstawi się Ameryce jest Unja Sowiecka.

Konflikt angielsko-amerykański o stanowisko Montgomery'ego?

Sztokholm, 30 sierpnia. Przesilenie w głównej kwatrze Eisenhowera uwidoczniło się wskutek konfliktu pomiędzy generałami brytyjskimi i północno-amerykańskimi, a jak donosi korespondent londyński dziennika „Dagens Nyheter”, zbliża się ono obecnie szybko do swego punktu kulminacyjnego.

W Londynie mówi się już otwarcie o ustąpieniu Montgomery'ego. Anglicy proponują na jego następcę generała Alexandra, natomiast Amerykanie, którzy ponoszą największą część ciężarów wojskowych w kampanji francuskiej, obstają przy oddaniu stanowiska Montgomery'ego generałowi Brandley. Rozstrzygnięcie tej sprawy, jak zapewnia korespondent szwedzki, zapadnie z pewnością niedługo. Poza tym sporem o kierownictwo wojskowe we Francji ukrywa się konflikt brytyjsko-północno-amerykański o bardzo poważnym charakterze.

Przed kilku dniami doniesiono o radzie wojennej w głównej kwatrze Eisenhowera, w której brali udział tylko generalowie amerykańscy bez udziału brytyjskich. Nie ulega żadnej wątpliwości, że na tej radzie wojennej uchwalono usunięcie Montgomery'ego.

Walka o łup francuski weszła obecnie w nowe stadium „a świat będzie się mógł rychło przekonać o tem, jakie fundamentalne różnice istnieją pomiędzy brytyjskimi i amerykańskimi celami w obecnej wojnie.

Rewizja bułgarskiej polityki wewnętrznej.

Sofia, 30 sierpnia. Rząd bułgarski przeprowadza w dalszym ciągu rewizję dotychczasowego kursu na odcinku wewnątrzpolitycznym.

Prasa ogłasza na naczelnych miejscach uchwałę rady ministrów w sprawie ponownego zniesienia zarządzeń, wydanych dla ochrony przeciw żydom. Na ulicach widzi się znowu liczne znaki młota i sierpa. — Partja komunistyczna rozwija pełną aktywność.

Ożywiona działalność lotnicza nad środkowym Pacyfikiem.

Tokio, 30 sierpnia. Ze środkowego Pacyfiku nadechodzą raporty frontowe, że przed południem dnia 28 sierpnia formacja, składająca się z ponad 10 samolotów Stanów Zjednoczonych, zaatakowała wyspę Rota, należącą do Wysp Mariańskich.

Z raportów tych wynika, że — jak się zdaje — Amerykanie uruchomili już lotnisko na sąsiedniej wyspie Guam. Jakkolwiek trwają tam jeszcze walki pomiędzy wojskami amerykańskimi a obrońcami japońskimi. W dniu 27 sierpnia podjęto nowy masowy atak przeciwko Rabaul. Ponad wyspą pojawiło się więcej niż 70 maszyn Stanów Zjednoczonych.

Ciężki atak powietrzny na bazę amerykańską.

Berlin, 30 sierpnia. Niemieckie lotnictwo, operujące nocą dokonało ubiegłej nocy skuteczny atak na ważną bazę anglo-amerykańską Melun.

W ciągu dnia 28 sierpnia skoncentrowano tam silne zmotoryzowane anglo-amerykańskie formacje. Wkrótce po godzinie 23 pojawiły się samoloty niemieckie nad Melun i zakreśliły rajony celów przez zrzucając liczne bomby świetlnych oraz świetlnych znaków. Z kilku stron przedarły się nad miasto w gęsto następujących po sobie falach ciężkie niemieckie samoloty bojowe i gradem ciężkich bomb rozpryskowych oraz bomb zapalających zniszczyły anglo-amerykańskie kwatery, pomieszczenia sztabów, skupienia pojazdów i magazyny materiałów.

Ciężkie bombardowanie, w którym brało udział znacznie ponad 100 niemieckich samolotów bojowych trwało ogółem 18 minut. Spowodowało ono rozległe pożary. Ponadto zaobserwowano ciężkie gwałtowne eksplozje i wielkie pożary w magazynach amunicji i składach materiałów pędnych. Jeden samolot niemiecki zginął w czasie tego ataku.

Zbombardowano Raguzę.

Zagrzeb 30 sierpnia. Chorwacka agencja informacyjna podaje, że w dniu 26 bm. lotnicy alianccy zaatakowali bombami i bronią pokładową znane w całym świecie ze swych budowli historycznych miasto Raguzę (Dubrownik) oraz jego przedmieścia. Powstały szkody w budynkach mieszkalnych i zabytkach sztuki.

Dyskusja około osoby Wiktora Emanuela.

Berno, 30 sierpnia. Na zgromadzeniu i. zw. partii aktywnej — jak donosi „United Press“ z Rzymu — zażądała pewna liczba obecnych, aby przeciwko Wiktrowi Emanuelowi wdrożyć postępowanie sądowe, gdyż popierał Mussoliniego. Ponieważ pewna część obecnych stanęła po stronie Emanuela, przeto zebranie zakończyło się ogólną bójką.

Włochy posiadały wielkie zapasy paliwa.

Sztokholm, 30 sierpnia. Minister marynarki rządu Bonomiego oświadczył — jak podaje „Goeteborgs Handels-Schiffahrtstidning“ — w oficjalnym sprawozdaniu, że w ciągu ostatnich czterech lat twierdzone stale, iż włoska marynarka wojenna nie posiada wcale paliwa i żadnej broni. Arsenale włoskie dysponują jednak dziś jeszcze obfitymi zapasami. Zapasy paliwa były o wiele większe, aniżeli sobie wyobrażano.

Katastrofalna powódź w północno-zachodnich Indjach.

Lizbona, 30 sierpnia. Jak donosi brytyjska służba informacyjna z Bombaju, wylewy, nie pamiętane od szeregu lat, spowodowały w południowej i północno-zachodniej części indyjskiej prowincji Gujarat olbrzymie szkody w rolnictwie i w innych dziedzinach.

Wszystkie rzeki wystąpiły tam z brzoźów i zamieniły okoliczne tereny w olbrzymie jeziora. Liczne miejscowości są zupełnie zalane, a ich mieszkańcy pozbawieni dachu nad głową.

Katastrofalny huragan w Portugalii.

Lizbona, 30 sierpnia. W ostatnich dniach Portugalii nawiedzona była rozmaitymi katastrofami żywiołowymi. W mieście uniwersyteckim Coimbra spadł silny grad, który pozobijał latarnie uliczne i górne okna w mieszkaniach. Szkody w winnicach i w sadach ocenia się jako bardzo poważne.

W innych miejscowościach środkowej Portugalii trąba wodna wyrządziła wielkie szkody.

Epidemia rabunków w Londynie.

Skutki działalności broni „V 1”.

Genewa, 30 sierpnia. Dzienniki i czasopisma angielskie pełne są opisów o atakach broni „V-1”.

Powołując się na przemówienie angielskiego ministra zdrowia, pisze dziennik „Times“, że robotnicy, niezbedni przy pracach w obrębie terenu wielkolondyńskiego, byli zmuszeni niesłychanie wiele przejść w czasie ubiegłych 10 tygodni: Wielu z nich poniosło śmierć i niesłychanie wielu ciężkie obrażenia. Szczególnie poważne są jednak szkody materiałowe, wyrządzone pociskami „V-1”.

Z tej też przyczyny wylania się największy problem, jakiego dotychczas wogóle jeszcze nie było. Prace około remontu wykonuje się co prawda w dalszym ciągu bez przerwy, ale i wzrastają równocześnie zniszczenia. Dawno już pozabawione zostały swej aktualności stwierdzenia, jakie w dniu 2 sierpnia br. ogłosił Churchill, mianowicie, że w mniejszym lub większym stopniu jest w gruzach około milion budynków. Tysiące dalszych domów padło tymczasem w gruzy, jako ofiara broni „V-1”.

Dziennik „The Leader“ oświadcza, że wybuchła prawdziwa epidemia rabunków, która jest o wiele dotkliwsza, aniżeli rabunki, jakie zanotowano swego czasu w latach 1940—41, podczas wielkich niemieckich ataków lotniczych. Obawiając się utraty całego swego mienia, wiele kobiet nie chciało poddać się ewakuacji. W jasny dzień nawet zajeżdżają wozy meblowe, a robotnicy wynoszą z domów cały dobytek mieszkańców, kierowcy zaś tych wozów twierdzą wręcz, że otrzymali zlecenie „zabezpieczenia“ tych rzeczy. Wobec panującego zamieszania, bandy rabusiów nie ograniczają się jedynie do grasowania w czasie ciemnych nocy. Gdyby udało się ich pochwycić in flagranti, wówczas z pewnością zastosowano by do nich kary nawet stosunkowo łagodne. Wspomniany dziennik domaga się, aby do takich zbrodniarzy stosowano karę śmierci lub też chłosty.

Czasopismo „John Bull“ skarży się na

bierną postawę ludności na terenach, przeznaczonych do przyjmowania ewakuowanych. Większość tych ludzi nie okazuje nawet żadnego współczucia dla rodzin najciężiej dotkniętych, a co dopiero mówić o tych, których ewakuowano w zwykły sposób. Odpowiednie pomieszczenie znajduje tylko ten, kto dysponuje wielką sumą pieniędzy. Ogniem broni „V-1” wywołali zresztą Niemcy ogromne zamieszanie w całym kraju. Drastycznym przykładem może być choćby tylko szkolnictwo i wychowanie. W większości wypadków dzieci ewakuowane wogóle nie chodzą do szkoły. Dalej się odezwąć brak nauczycieli, szkół i podręczników.

Najfatalniej przedstawiają się stosunki w mieście Leds. Na marginesie wysiłków ze strony angielskiej obrony przeciwlotniczej, zmierzających do zahamowania działalności latających bomb, pisze czasopismo „John Bull“, że piloci i artylerja przeciwlotnicza czynni są co prawda dzień i noc, dopóki nie padną z przemęczenia, rezultaty jednak ich wysiłków pozostają niezwykłe nikłe.

Kanadyjski personel straży pożarnych.

Sztokholm 30 sierpnia. Jak donosi dziennik „Folkets Dagbladet“, szkody wyrządzone przez pociski „V 1” doszły w Anglii już do tak olbrzymich rozmiarów, że personel angielskich straży pożarnych nie jest w stanie podjąć wszelkim pracom około gaszenia pożarów i około ratowania mieszkańców. Wskutek tego trzeba było sprowadzić strażaków z Kanady. Nadejść mają jeszcze dalsze transporty kanadyjskich strażaków.

Dziennik „Montreal Gazette“ pisze, że Kanada również nie dysponuje uadmiarem personelem straży pożarnych, ponieważ zmuszona była wysłać do Europy duże kontyngenty żołnierzy.

Uległość Anglo-Amerykanów wobec Sowietów.

Sztokholm, 30 sierpnia. Korespondent dziennika „New York Times“ w Kairo z racji konferencji dla międzynarodowego bezpieczeństwa na temat sowieckich celów i zamiarów we wschodniej Europie, przy czym z doniesienia jego przebija zupełna uległość Anglii i Stanów Zjednoczonych wobec Sowietów.

W szczególności korespondent podkreśla, że głównym celem Sowietów jest obok odzyskania granic z czerwca 1941 roku także utworzenie szeregu większych wschodnio-europejskich państw, tak zwanych „państw Benesza“, które w drodze kompetencji należy odszkodować w zamian za ustępstwa

terenowe na rzecz Związku Sowieckiego. W ten sposób zagadnienie państw bałtyckich rozstrzygnięto w Londynie i Waszyngtonie ostatecznie na korzyść punktu widzenia Moskwy.

Podobnie też Anglia i Stany Zjednoczone zatwierdziły warunki sowieckie w odniesieniu do Finlandji.

Także odnośnie do Polski panuje w kołach dyplomatycznych przekonanie, że zasady rozwiązania powzięto w duchu sowieckim.

Co do losu Węgier to widocznem jest, że Moskwa żrezy sobie przywrócenie pokoju w Trianom.

Stosunki socjalne w Abisynji.

Genewa, 30 sierpnia. Na podstawie artykułu, jaki ukazał się niedawno temu na łamach dziennika „Eritrea Daily News“, przynosi tygodnik angielski „Church Times“ przyczynki do problemów socjalnych, jakie panują w Abisynji.

Według wspomnianego artykułu, szalają tam głód i epidemie do tego stopnia, że brytyjskie władze okupacyjne nie mogą im podoleć. Ludność przechodzi rzeczy straszne. Szerzy się bezrobocie, a koszty utrzymania wzrastają niestannie. Takie są skutki zmiany administracji po odejściu Włochów.

Przy pomocy własnych środków państwowych rząd włoski uruchomił wówczas w Abisynji cały szereg prac, przedewszystkiem zaś starał się rozbudować sieci dróg komunikacyjnych, nadto dbał o modernizację miast i osad wiejskich. Nie istniało wówczas w Abisynji bezrobocie i nikt nie potrzebował głodować. Natomiast Anglija na takie rzeczy nie ma pieniędzy. Jeden tylko rzut oka do szpitali okazuje w całej

pełni udczę, na jaką skazany jest naród abisynijski. Resztki swych sił dobijają się tam formalnie ludzie o pomoc lekarską.

Nieznana choroba powoduje pomór renów.

Sztokholm, 30 sierpnia. Nieznana dotychczas choroba panuje na obszarze północnej Szwecji w okolicy lodowców Vaesterbotten, powodując masowe wymieranie reniferów.

Przypuszczają się, iż czerwony pył, który pokrył po ciężkiej burzy całą ziemię, trawę i mechy służące renom za pokarm, jak i drogi wodne był powodem choroby.

W kilku wierszach.

Dziennik „Sydney Sun“ donosi, że rząd australijski przyzna w najbliższym czasie czołowym dziennikom Stanów Zjednoczonych prawo drukowania swych wydań australijskich w samej Australji. Wydania te będą przeznaczone w pierwszym rzędzie dla wojsk amerykańskich, przeby-

wających w Australji i w rejonie południowego Pacyfiku.

Japoński minister rolnictwa i handlu wezwał gospodarstwa rolne w Japonji do intensywniejszej uprawy pszenicy. Użyty obecnie pod uprawę pszenicy obszar ma być powiększony o 575.000, a zatem do 2.25 milionów akrów.

Według doniesienia amerykańskiego „Journal of Commerce“ nie mogą być od dnia 30 września 1944 r. przewożone na statkach pod zagranicznymi flagami towary między Stanami Zjednoczonymi a Portorico.

„Times“ donosi z Czungkingu, że rząd czungkiński zmuszony był zaangażować 300.000 egzektorów podatkowych, aby z niezbędnym pośpiechem ściągnąć podatek w pszenicy na rok bieżący.

Towarzystwo kolejowe w Południowej Nowej Walji podało do wiadomości liczne ograniczenia w rozkładach jazdy dla pociągów osobowych i towarowych z powodu poważnego zmniejszenia zapasów węgla.

Jak donoszą z Buenos Aires, komunistyczne elementy usiłowały sprokocować incydenty i polityczne demonstracje tak, że policja argentyńska musiała wkroczyć, dokonując aresztowań.

Jak donosi brytyjska służba informacyjna, wczoraj wieczór spadł kursujący pomiędzy Anglią a Szwecją brytyjski samolot kurierski na terenie szwedzkim w pobliżu Lindkoeping. 11 pasażerów poniosło śmierć, a 4-ch odniosło ciężkie poranienia.

Admirał Fujita mianowany został wielkim szambelanem dworu cesarskiego. Poprzednik jego, admirał Hyakutake ustąpił z tego stanowiska z powodu wysokiego wieku, urzędując od roku 1936.

Dyplomata hiszpański Fuguelo Ferretti został mianowany nadzwyczajnym ambasadorem w związku z przejściem urzędu przez nowego prezydenta republiki Kubańskiej.

KRONIKA

SIERPIEN 30 Sroda

Dziś: Róży Limańsk. Jutro: Rajmunda

Dziś obowiązuje zaciemnienie od g. 20.00 do 5.20

Unieważnienie niektórych kart poboru na materiały pędne.

(tp) Kraków, 30 sierpnia. Karty poboru, zaświadczenia do nabycia olejów mineralnych, znaczki kontrolne na materiały pędne do motorów spaliniowych, do motorów Diesla, do traktorów oraz wszelkie inne uprawnienia do nabycia ropy i gazu pędnego, które wydano na lipiec i sierpień 1944 r., straciły swą ważność w dniu 28 sierpnia 1944 r. Od dnia 29 sierpnia br. zachowują swą ważność tylko te uprawnienia do nabycia, które posiadają nadruk lub napis: „wrzesień — październik 1944”.

Stacjom benzynowym i składom Monopolowej Spółki Akcyjnej Sprzedaży Oleju Mineralnego zabrania się przyjmować uprawnienia do nabycia, które utraciły swą ważność w dniu 28 sierpnia 1944 r. Wszelkie wykroczenia będą karane.

(tp) MILE IGRASZKI DZIECIĘCE. W Warcie koło Jankowic kąpało się kilku chłopców. W czasie kąpielii jeden z wyrostków Woś Adam chwycił młodszego kolegę i „potrzymał” go pod wodą dla żartów tak długo, aż ofiara „przeszła puszczając bańki”. Wyciągnięty z wody chłopiec był siny i bez życia. Niestety mimo wszelkich zabiegów nie udało się chłopca przywrócić do przytomności.

Zarty „potrzymania” słabszych pod wodą są bardzo rozpowszechnione wśród młodzieży. Opisany przykład niechże będzie przestrogą przed strasznymi następstwami. Starsi i rodzice powinni pouczać młodzież o niebezpieczeństwie wody i nieodpowiednich w niej żartów.

Ostatnie spotkanie.

„...Jako konduktor jestem, niestety, częstym świadkiem nieostrożności pasażerów. Mam na myśli głównie niepotrzebne wskakiwanie i wyskakowanie z tramwaju, badającego w biegu...”

Oto wyjątek z jednego z listów, jakie ostatnio nadeszły do naszej redakcji. Wiele pisało się już na temat wypadków, spowodowanych nieostrożnością pasażerów — a jednak wypadki te ciągle się powtarzają.

Nowela poniższa oparta jest na osobistym przeżyciu, dlatego jej realizm powinien przemówić do rozsądku tych, którzy w tak lekkomyślny sposób narażają swe zdrowie i życie na niebezpieczeństwo. (Red.)

Było skwarne sierpniowe popołudnie. Na niebie ani jednej chmurki, która by wskazywała na możliwość zmiany pogody, a suche powietrze aż drgało od gorąca... Przystanek przy moście Dębnickim... Grupa pasażerów, niecierpliwie oczekuje nadchodzący w tej chwili tramwaj. Znużone twarze na chwilę ożywiły się, gdy „szóstka“ stanęła postusznie na przystanku. Tutaj wozy są prawie puste; pomieścili się wszyscy. Sygnał z przyczepki, następnego z wozu — i tramwaj odjechał. Na przystanku pozostało tylko... ich dwoje... Ona — mała, szcuple blondyneczka, bezpretensjonalna i bardzo kobieca; ubrana skromnie i gustownie. On starszy od niej może pięć lat, wyższy o głowę, szeroki w ramionach, o twarzy magłej i niebieskich oczach.

wsze tak dużo mieli sobie do powiedzenia... Wsparta na jego ramieniu patrzyła mu w oczy ciepło i przymiłnie. Tylko lekko zmarszczone czoło wskazywało jednak, że gdzieś tam w zakamarkach duszy kołozę się troska i niepokój, niepokój oczywiście o niego. A może przeczuć? Jako kobieta wiedziała i czuła, że ludzie najczęściej tracą bezpowrotnie to, co dla nich najdroższe i najmięszce... A przecież rzeczka kobiety jest troszczyć się i żyć dla innych...

— Jureczku... szepnęła — jedź już... Popatrz, dwie szóstki już przeszły... Jutro znowu o czwartek... jak zwykle... będę punktualna...

Popatrzył na nią spokojnie i zrobił ruch jakby chciał odejść do nadchodzącej „piątki”. Nagle jednak zmienił postanowienie i zaczął ciągnąć powoli.

— Widzisz... „piątką” bliżej wprowadzić, ale pojedę „szóstką”... to niewiele dalej...

Chciał odwiec chwilę rozstania. Nadjechała „szóstka”. Ten sam obrazek. Tłok jednak większy. Ten i ów stoi na stopniach. — Była przerwa w ruchu po drodze. Platon jakiś stanął na szynach, a biedne koniska nie mogły uciągnąć. Opóźnienie, które trzeba jakoś nadrobić. Okrzyki konduktorów „proszę szybciej”, sygnały; wóz miarowo rusza. Motorowy włączył kontakt pierwszy, drugi, trzeci i siódmy... Wóz prawie z miejsca nabiera szybkości...

Jurek, który w tej chwili pożałował Zule uściśnieniem ręki, dogania podający tramwaj i usiłuje

skoczyć na stopień pierwszego wozu. Przeliczył się. Zbyt wielka szybkość... Zostaje odrzucony jak piłka... Dostał się w wir powietrza; broni się rękami... Ułamki sekundy są wiecznością. Stał się wreszcie bezwładną masą i rzucony własnym rozpędem o ziemię, laniąc „pług” dostaje się pod koła przyczepki...

Pisk kobiet, pomruk grozy, silne poruszenie w tramwaju, serja dzwonek i wóz gwałtownie staje. Pierwszy wyskoczył motorowy, który już niestety wie co oznaczają podobne sygnały. Żeby kurczowo zaciśnięte, ani kropki krwi w jego twarzy. Czyż jeden człowiek mający do dyspozycji, chociażby, ręczny i elektryczny hamulec jest zdolny w ułamku sekundy zatrzymać biegnące po szynach kilka tysięcy kilogramów? Rozpęd, siła bezwładności... Zrobione było wszystko. Tramwaj był najprawdopodobniej zatrzymany. Kłosec hamulecówny nie ścięły się, wóz nie słuźnął... Ślady piasku na szynach.

A jednak pod przyczepką leży Jurek, również motorowego. Ubranie w szrępacach, twarz trupa biała a wokół tyle krwi...

To już nie człowiek, to łachman bezładnie leżący, taki jakiś mały, porzucony... zapomniany... Nadbiega Zula. Oczy szeroko rozwarte, twarz sina, krzyk rozpaczliwy... mdleje. Wokół gromadzą się gapię, żądni krwi i wrażeń. Przyjeżdża pogotowie, które zabiera ciągle nieprzytomną Zule. Policieja ruchu robi plan sytuacyjny, zbiera świadków. Złotki Jurka zabiera trupa...

Zule nosisi się ulartym łorem. Niema czasu

na żale i sentymynty. Biedny motorowy zbiera całą siłę woli, opanowuje roztrzęsione nerwy, złany rżęsimy śmiertelnyim potem, staje przy motorze, daje sygnał i rusza.

Na jezdni zostaje tylko drgające od gorąca powietrze, szybko schłająca krew i komentujący wypadek gapię.

Mijają dwa tygodnie. Ten sam przystanek... Zdaleka słychać pomruki burzy, a pierwsze krople deszczu łzawią o szyby — wydzwaniają na nich smutne, monotonne melodie. Do przyczepki wchodzi młoda kobieta w żałobie. Twarz biała, oczy podkrążone, na rękę białe kwiaty... To Zula...

Konduktor, który przypadkiem był świadkiem śmierci Jurka, podchodzi do niej i bez słowa podaje jej bilet, bilet do — przesiadania. Wzięła go machinalnie i na jej żółtawej twarzy odbiły się półśmiech podziękowania. Wdzięczna mu była, że ją rozumiał i o nic nie pytał.

W dwie godziny potem rozniosła się wieść, że przy rodzinnym grobowcu państwa „R...” zmarła prawdopodobnie na nader serca jakaś dziewczyna w żałobie. Upadając uderzyła ręką o krawężnik grobowca. Wskazówki trozbiegłego ręcznego zegarka wskazywały godzinę czwartą... Zuleńka przyszła punktualnie...

JERZY M.

Wisła w cyfrach.

(tp) Kraków, 30 sierpnia. Wiedzieć nam niejedno należy o Wiśle — wśród polskich rzek największej, kolebce naszego narodu i jego dziejów. Otóż dorzecze Wisły, tj. obszar, z którego wody spływają do jej koryta, wynosi 198,510 km². Długość Wisły wynosi 1076 km, wysokość jej źródeł 898 m nad poziomem morza, tak, że spadek jej przeciętny określa liczba 1,05 m na kilometr. Należy jednak odróżnić spadek w biegu górnym, mającym około 110 km, który wynosi prawie 5 m na km; między Krakowem a ujściem Sanu bieg góry ma spadek 0,3 m i następnie bieg średni i dolny ma średni spadek 0,2 m na kilometr. Szerokość koryta w tych miejscach gdzie Wisła jeszcze nie jest uregulowana, wynosi — jak np. na Mazowszu — nawet ponad kilometr; w granicach Warszawy tylko 430 m, a w dolnej części, gdzie regulację starannie przeprowadzono, tylko 399 m; przy samym ujściu 450 m. Generalny plan regulacji Wisły poczęto opracowywać od r. 1920. Po dokonaniu regulacji samej Wisły i jej dopływów uzyskamy sieć komunikacyjną łączącą długości 2200 km. mogąca dźwigać statki 400—600 ton. Z dopływów Wisły najważniejszy jest Bug, wpadający do niej na 456-tych kilometrach, a mający długości 766 km. Najdłuższym z mostów wisłańskich jest most pod Fordoniem; ma on 1325 m.

Tyle o Wiśle, w której „szumach słychać odwieczne rozhowyry starego Beskidu i srebrne drżenie potoków, niosących do niej czyste swoje wody, szerokie spłazow dźwięki zgmuntowskiego koronowego dzwonu i szepł harficzny czarnoleśkiej lipy”.

Rumianek w apteczce domowej.

(tp) Kraków, 30 sierpnia. Rumianek jest u nas powszechnie znaną rośliną, pochodzącą z Grecji. Najbardziej wartościową częścią rumianku jest kwiat; okres kwitnienia rośliny kończy się w początkach września.

Już w starożytności, a potem w wiekach średnich znano rumianek jako roślinę leczniczą. Stosowano ją w całej Europie zarówno w formie okładów, jak i herbaty przy następujących dolegliwościach: ból głowy, nerek, wątroby, katar żołądka i kiszek, przeziębienie. Rumianku używa się dziś przy tych samych dolegliwościach. Naparem rumianku przepłukuje się oczy przy zapaleniu i rany. Powszechnie znane są woreczki z rumiankiem na okłady.

Rumianek jest zbawienym lekiem również dla zwierząt gospodarskich. W wielu przypadkach można uratować konia, który nagle dostał kolek, dając mu do picia silną herbatę z rumianku. Oczywiście niezależnie od tego właściciel nie jest zwolniony od wezwania weterynarza.

Bardzo ważną czynnością jest suszenie rumianku. Nie wolno suszyć rumianku na słonecznym słońcu. Kwiat rumianku rozkłada się w miejscach ciemnych i przewiewnych cienką warstwą. Od czasu do czasu trzeba susz przewrócić. Ususzony kwiat trzyma się w naczyniach szklanych albo bla-

szanych puszkach. Ostatnie dni kwitnienia rumianku powinniśmy wykorzystać. W żadnym apteczce domowej nie powinno zabraknąć tego naturalnego leku o dużym zastosowaniu przy dolegliwościach ludzkich.

WESOŁY KĄCIK.

Koncert podwórzowy. — Helek! Jacy ci ludzie są niemuzykalni, pozwólajcie nam tak długo śpiewać. Pechowiec. — Czy to prawda, że z pana taki pechowiec? — Prawda, panie, prawda! Mnie, jak nawałt spadnie kamień z serca, to zleci wprost na odcisk. Postęp. (Ap) — Jasiu, dlaczego nie bawisz się trabką i konikiem? — Bo ja chcę samolotu i łodzi podwodnej.

DR. AWANDER-SA-KRAKÓW NOVASCABIN USUWA NADYKALNIE BEZBARWNY AROMATYZYJNY PŁYN SWIERZB

Zgłaszając się ochotniczo do pracy w Rzeszy Niemieckiej — masz prawo wyboru miejsca pracy. Zgłoszenia: Biuro Informacyjne dla pracowników fizycznych i umysłowych Krakau, Burgstr. (Grodzka) L. 60

Skład Fortepianów Kraków, Grodzka 40

Wolne posady. Cielęta, fachowcy betonowi, maszyniści do betoniarstwa i pomocnicy budowlani w każdej ilości do plynnych robot, poszukiwani. Mieszkanie, utrzymanie i ewen. częściowe dostarczenie ubrań zapewnione. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków, „Nr. 646K”.

Posad poszukują. Samotna, inteligentna wdowa, zajmie się samodzielnie prowadzeniem gospodarstwa u samotnej osoby na prowincji. Zgł.: Goniec Krak., Kraków, „Nr. 5461”.

Kupne nieruchomości. Kamienice, wille, domy, parcele, kupuje „Informator”, Kraków, Piłarska 19. Gotówka natychmiast. 5366

Obwieszczenie urzędowe

Obwieszczenie. Począwszy od 1 sierpnia 1944 r. aż do odwołania wypłaca się gotówką zasiłki z ubezpieczenia emerytalnego robotników, pracowników umysłowych i wypadkowego w wyznaczonych terminach.

Sprzedż nieruchomości. Parcele, 280 sążni, frontu 27 m. Łągielniczki, sprzedaż: Kraków, Basztowa 10, m. 1. 5646

Kupno. „Maszynę” do szycia, tapczan, kupię zaraz Kraków, Zwierzyniecka 9, m. 1. Zegarmistrz-jubiler, kupuje C. Chwilkowski, Kraków, Florjańska 3. 5552

Muchy, roznosiciele chorób. Najlepiej tępić mucholapką szklaną, Tanja, skuteczna, starczy na lata. Zadać w sklepach. Hurtowo dostarcza firma Czarnecki i Czernecki, Artykuły Szklane, Kraków, św. Agnieszki 1, tel. 186-49.

Wózek głęboki i sportowy, korzystnie sprzedam. Kraków, Kościuszki 50-3.

Maszynę Singera, kryta, Simanco, druga męska, sprzedam tanio. Kraków-Plaszów, ul. Gromadzka 36, m. 2.

Wózek głęboki „Konkon”, kremowy, stan b. dobry, do sprzedania. Kraków, Szewska 14, m. 4, godz. 13—15. 5557

Maszynę do szycia „Singer” kryta, w pierwszym stanie, sprzedam. Kraków, Szeroka 36, m. 7.

Wózek głęboki „Konkon”, kremowy, stan b. dobry, do sprzedania. Kraków, Szewska 14, m. 4, godz. 13—15. 5557

Maszynę do szycia „Singer” kryta, w pierwszym stanie, sprzedam. Kraków, Szeroka 36, m. 7.

Wózek głęboki „Konkon”, kremowy, stan b. dobry, do sprzedania. Kraków, Szewska 14, m. 4, godz. 13—15. 5557

Maszynę do szycia „Singer” kryta, w pierwszym stanie, sprzedam. Kraków, Szeroka 36, m. 7.

Wózek głęboki „Konkon”, kremowy, stan b. dobry, do sprzedania. Kraków, Szewska 14, m. 4, godz. 13—15. 5557

Maszynę do szycia „Singer” kryta, w pierwszym stanie, sprzedam. Kraków, Szeroka 36, m. 7.

Wózek głęboki „Konkon”, kremowy, stan b. dobry, do sprzedania. Kraków, Szewska 14, m. 4, godz. 13—15. 5557

Maszynę krytą „Singer”, 4 szuflady, damska, męska, 31 kl. sprzedam tanio okazjnie. Kraków, ul. Krakowska 39, m. 73, ofic. I p.

Sprzedam dywan perski, podniszczony 3x2,50, dwa chodniki po 3 m, pierzyne i dwie kołdry, w dobrym stanie. Kraków, ul. Garncarska 2, m. 4. 5640

Wózek sportowy „Konkon”, do sprzedania. Kraków, Kasprzowicza 11, m. 5.

Matrymonialne. Inżynier lat 32, obecnie w złych warunkach materialnych, pozna zamężną panią. Cel matrym. Zgł.: Goniec Krak., Kraków, „Nr. 5427”.

Noclegi. Noclegi: Kraków, Florjańska 3, m. 8. Noclegi: Kraków, Szewska 7, m. 7.

Nauka i wychowanie. Lekcje fortepianu — wszystkie stopnie — doskonała metoda dorosłym i dzieciom. Czesława Wilczyńska, Kraków, Adolf-Hitler-Platz 37, m. 8, I p., ofic.

Różne. Już przyjmuję zajątki, kapturki i kapelusze do pracy Salon Mód Grzywińskiej. Kraków, Florjańska 43. 5544

Wózek głęboki i sportowy, korzystnie sprzedam. Kraków, Kościuszki 50-3.

Maszynę Singera, kryta, Simanco, druga męska, sprzedam tanio. Kraków-Plaszów, ul. Gromadzka 36, m. 2.

Wózek głęboki „Konkon”, kremowy, stan b. dobry, do sprzedania. Kraków, Szewska 14, m. 4, godz. 13—15. 5557

Maszynę do szycia „Singer” kryta, w pierwszym stanie, sprzedam. Kraków, Szeroka 36, m. 7.

Wózek głęboki „Konkon”, kremowy, stan b. dobry, do sprzedania. Kraków, Szewska 14, m. 4, godz. 13—15. 5557

Maszynę do szycia „Singer” kryta, w pierwszym stanie, sprzedam. Kraków, Szeroka 36, m. 7.

Wózek głęboki „Konkon”, kremowy, stan b. dobry, do sprzedania. Kraków, Szewska 14, m. 4, godz. 13—15. 5557

Maszynę do szycia „Singer” kryta, w pierwszym stanie, sprzedam. Kraków, Szeroka 36, m. 7.

S. p. z WALCZAKÓW Róża WALCZAKOWA wdowa po ś. p. Prof. Dr. Janie

Nabożeństwo żałobne. odprawione zostanie we czwartek, dnia 31. IV. 1944 r. o godz. 9-tej rano w kościele XX. Misjonarzy na Kleparzu.

S. p. Kazimierz LORENZ leśniczy, lat 69

Stefania z Sarneckich żona, lat 56

Nabożeństwo żałobne. za spokój dusz ś. p. Zmarłych, odprawione zostanie w sobotę, dnia 2. IX. b. r., o godzinie 8.30 rano, w kościele Oo. Reformatów w Krakowie, o czym zawiadamiają Krewnych, Przyjaciół i Znajomych, w ciężkim smutku pozostałe

Dr. Edmund Schaeffer emer. naczelnik wydz. P. K. P.

Nabożeństwo żałobne. odprawione zostanie w czwartek, dnia 31. bm. o godz. 8-mej rano w kościele paraf. św. Szczepana w Krakowie.

Bronisława OCHABOWICZA

Nabożeństwo żałobne. na które zaprasza

PODZIĘKOWANIE. Wszystkim, którzy wzięli udział w odprowadzeniu drogi do nas

ZOFJI z Kociubów SAWCZAKOWEJ

25. VIII. 1944 zgoniła KENNARTÉ

Zgoniła KENNARTÉ, wystawiona w Gminie Bogucice, pow. Jasło.

Zgoniła KENNARTÉ, wystawiona w Gminie Bogucice, pow. Jasło.

Zgoniła KENNARTÉ, wystawiona w Gminie Bogucice, pow. Jasło.